

РЕШЕНИЕ

№ 671

гр. С., 12.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 72 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Б. СТ. Ш. СТАВРУ

при участието на секретаря Ю. АСП. ИВАНОВА
като разгледа докладваното от Б. СТ. Ш. СТАВРУ Гражданско дело № 20231110110230 по описа за 2023 година

Ищецът „Т. С.” ЕАД, с ЕИК, седалище и адрес на управление гр. С.,, е предявил иски за признаване за установено, че ответниците дължат следните суми: В. П. В., ЕГН, с дял 1/6: 166.45 лв. цена на доставена топлинна енергия за периода от 1.5.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва за периода от 23.09.2022г. до изплащане на вземането, 28.34 лв. мораторна лихва за периода от 15.09.2020г. до 01.09.2022 г., 8.26 лв. цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 1.8.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва за периода от 23.09.2022г. до изплащането ѝ, 1.68 лв. мораторна лихва за периода от 01.10.2019г. до 01.09.2022 г.; Д. П. Л., ЕГН, с дял 1/6: 6.45 лв. цена на топлинна енергия за периода 1.5.2019 г.-30.06.2019 г. и 1.68 лв. мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода 1.10.2019 г.-1.9.2022 г.; С. Г. Л., ЕГН, с дял 4/6: 665.81 лв. цена на доставена топлинна енергия за периода от 1.5.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва за периода от 23.09.2022г. до изплащане на вземането, 113.37 лв. мораторна лихва за периода от 15.09.2020г. до 01.09.2022 г., 33.05 лв. цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 1.8.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва за периода от 23.09.2022г. до изплащане на вземането, 6.71 лв. мораторна лихва за периода от 01.10.2019г. до 01.09.2022 г., за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 51445/22 г. на СРС. Поддържа, че ответниците са клиенти на топлинна енергия за битови нужди относно топлоснабдявания имот – апартамент 11 в гр. С., Твърди да е налице облигационно отношение, възникнало с ответниците въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ, обвързват потребителя, без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия доставил

за процесния период в имота топлинна енергия /ТЕ/, чиято цена не е платена. Твърди, че съгласно Общите условия купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща стойността на ТЕ в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнася. Твърди, че е сключен договор за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия с фирма „Техем сървисис“ ЕООД, като топлинна енергия за имота е начислявана по прогнозни месечни вноски, като след края на отоплителния сезон са изготвяни изравнителни сметки на база реален отчет на уредите за дялово разпределение. Моли да се установят вземанията му за главница и лихва за забава, признати със заповедта, срещу която длъжниците възразили, което обуславя интереса от търсената с иска защита. Претендира разноските в заповедното и исковото производство.

В срока по чл.131 от ГПК ответниците са депозирали писмени отговори, в които оспорват предявените искове.

Ответницата Д. Л. оспорва да е клиент на топлинна енергия поради липсата на сключен договор между страните. Признава доставката на ТЕ в имота в посочените в исковата молба количества и стойност, но твърди че не отговаря за заплащането им. Оспорва дължимостта на лихвата поради липсата на забава. Релевира възражение за давност. Моли за отхвърляне на исковете.

Ответниците С. Л. и В. В. оспорват исковете срещу тях, тъй като не живеят в имота и не са ползвали топлинна енергия.

В депозирания от назначения на ответницата С. Л. особен представител отговор, исковете се оспорват като неоснователни с твърдения, че не е доказано наличието на облигационна връзка с ответницата и доставката на топлинна енергия в претендираните размери. Релевира се възражение за давност.

Третото лице помагач на страната на ищеца изразява становище за основателност на исковете.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са искове с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл.79, ал.1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД. Правото на ищеца да получи цената на доставената топлинна енергия произтича от установяване на: възникнало облигационно правоотношение между страните с предмет продажба на топлинна енергия, доставено конкретно количество топлинна енергия за процесния период и стойността ѝ.

Съгласно чл. 153 от ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие /чл. 150, ал. 1 и ал. 2 ЗЕ/. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди и дължат цената на доставената топлинна енергия. Съобразно нормативната уредба, възникването на облигационното отношение по продажба на ТЕ, съответно и качеството клиент на топлинна енергия, е обусловено от придобиването на

правото на собственост или вещно право на ползване върху топлоснабден имот, явяващ се част от сграда - етажна собственост. Правоотношението възниква и съществува без да са необходими изрични насрещни волеизявления на страните, то възниква с придобиването на правото на собственост/ползване и топлоснабдяването на имота и се прекратява със загубването на същите. Достатъчно е взето решение на Общото събрание на етажните собственици за присъединяване към топлопреносната мрежа, за да бъде всеки етажнен собственик потребител на постъпилата в сградата топлинна енергия. В тази насока са и разясненията, дадени в т. 1 от ТР № 2/17.5.2018 г. г. по тълк. дело № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС.

От приетия по делото договор за продажба на държавен жилищен имот, сключен на 1.7.1966 г., се установява, че Петър Здравков Лажов придобил апартамент 11 в гр. С.,
/удостоверение за идентичност на адрес/. Видно от удостоверение за наследници, той починал на 6.5.1989 г., като оставил да наследници преживяла съпруга С. Л. и дъщери Д. Л. и В. В., всяка с дял 1/3 от наследството. Съгласно разпоредбата на чл. 48 ЗН, наследството се придобива с приемането му, а приемането произвежда действие с откриване на наследството. Нормата на чл. 48 ЗН съставлява законова презумпция, по силата на която законните наследници носят отговорността по чл. 60 ЗН от откриването на наследството по смисъла на чл. 1 ЗН до доказване приемането на наследството по опис или отказ от наследството /в този смисъл Решение № 437 от 17.01.2012 г. на ВКС по гр. д. № 70/2011 г., III г. о., ГК/. По делото няма данни относно осъществили се други юридически факти, довели до промяна в правата върху имота, поради което следва да се приеме, че негови съсобственици са ответниците, включително и през процесния период. В това си качество те са клиенти на топлинна енергия и дължат стойността ѝ, съобразно дела си от съсобствеността, който при липса на установено друго, следва да се приеме, че е по 1/3. За установяване на доставената в имота топлинна енергия са приети изравнителни сметки, формуляри за отчет, представени от фирмата за дялово разпределение, както и заключение на съдебно-техническа експертиза, което съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено. От заключението на съдебно-техническата експертиза се установява, че през процесния период в сградата, в която се намира имотът на ответниците, е доставяна и начислена топлоенергия, като при отчитането и разпределението ѝ са спазени разпоредбите на ЗЕ и Наредбата за топлоснабдяването /№ Е-РД-04-1/12.3.2020 г./. В сградата е въведена система за дялово разпределение на топлинна енергия извършено от ФДР, като са издадени изравнителни сметки. В имота има 4 отоплителни тела с 4 топлоразпределителя, като потреблението е отчетено по показанията на уредите. В имота се ползва топла вода, разходът за която се отчита по показанията на водомер за топла вода. Начислена е топлоенергия отдадена от сградната инсталация, разпределена между всички потребители пропорционално на отопляемия им обем по проект, съгласно ЗЕ и Наредбата. Не се твърди и доказва от ответниците да са заявили рекламации срещу извършеното дялово разпределение в установените срокове /към ФДР/. Следователно, в имота е доставена ТЕ, стойността на която съгласно заключението възлиза на 998.71 лв.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 от ЗЕ, разпределението на топлинната енергия в

сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ (чл. 139 – чл. 148) и Наредбата за топлоснабдяването. По силата на чл. 22 от Общите условия на ищеца дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл. 61 и сл. от Наредбата за топлоснабдяването или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите на ЕС. Клиентите заплащат на продавача стойността на услугата дялово разпределение, извършвана от избрания от тях търговец. Съгласно чл. 36 от Общите условия на ищеца, клиентите заплащат цена на услугата дялово разпределение, извършвана от избран от клиентите търговец, като стойността се формира по посочения начин. Редът и начина на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение и се обявява по подходящ начин на клиентите. В случая измерването на индивидуалното потребление на топлинна енергия и вътрешното разпределение на разходите за отопление и топла вода между топлоснабдените имоти в сградата в режим на етажна собственост е възложено от етажните собственици на Т. с договор, сключен на 15.8.2001 г. от упълномощен представител на етажните собственици. Третото лице – помагач е осъществило услугата дялово разпределение за топлоснабдения имот за исковия период, която съгласно представеното по делото извлечение по абонатен номер възлиза на 49.58 лв. Искът срещу В. В. следва да се уважи за претендираните 8.26 лв., а срещу С. Л. – за 16.53 лв.

Ответниците Д. Л. и С. Л. своевременно са релевирали възражение за погасяване по давност на вземанията на ищеца, което е частично основателно. Задълженията за плащане на месечните вноски за ТЕ имат самостоятелен характер и не зависят от изравнителния резултат. Тези вземания са периодични и се погасяват с изтичането на 3-годишен давностен срок от настъпване на изискуемостта им. Съгласно одобрените с решение на ДКЕВР от 27.06.2016 г. Общи условия, клиентите са длъжни да заплащат месечните суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. След като заявлението е подадено на 23.09.2022 г. /от когато се считат предявени исковите/, всички вземания, чиято изискуемост е настъпила до 23.09.2018 г., са погасени по давност. Ето защо като погасен по давност следва да се отхвърли иска за главница за ТЕ за периода 1.5.2019 г. - 31.07.2019 г. вкл. Дължимата остава сумата за главница за ТЕ за периода 1.8.2019 г.-30.4.2021 г., която възлиза на 897.49 лв. От тях задължението на С. Л. възлиза на 299.16 лв. /1/3/, за които искът следва да се уважи. Искът срещу Д. Л. за топлинна енергия за периода 1.5.2019-30-06.2019 г. е изцяло погасен по давност и следва да се отхвърли. Относно таксата дялово разпределение, възражението е неоснователно.

Срещу ответницата В. В. искът за топлинна енергия следва да се уважи за претендираната 1/6 от 998.71 лв., а именно за 166.45 лв., т.е. в цялост.

Върху главниците следва да се присъди законната лихва от подаването на заявлението до изплащането им.

Относно исковите по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД:

Основателността на претенцията за мораторна лихва предполага наличие на главен дълг и забава в погасяването му. Съгласно чл. 33, ал.1 и ал.2 от приложимите за процесния период

Общи условия, публикувани през 2016 г., клиентите са длъжни да заплащат месечните суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, а лихва за забава се начислява върху сумата по общата фактура след изтичане на 45-дневен срок от периода, за който се отнася. Т.е. клиентите не дължат обезщетение за забава върху прогнозно начисляваните месечни суми, а само върху сумата по общата фактура за съответния отчетен период. Доколкото този срок не би могъл да тече преди изготвяне на изравнителните сметки и издаването на фактурата, следва да се приеме, че 45-дневният срок започва да тече от издаването на общата фактура за съответния период.

Предвид установения в общите условия срок, задължението за заплащане на стойността на потребената топлинна енергия възниква като срочно и изпадането в забава не е обусловено от изпращането на покана.

В този смисъл и доколкото ищецът се легитимира като кредитор на главно вземане – това, което не е погасено по давност, акцесорната претенция се явява установена по своето основание. На база законната лихва за забава и определен по реда на чл. 161 ГПК, размерът на обезщетението за забава възлиза на 28.34 лв. за периода от 15.09.2020г. до 01.09.2022 г. по иска срещу В. В., и на 50.94 лв. срещу С. Л. върху стойността на уважената срещу нея главница.

По отношение на цената на извършената услуга дялово разпределение, доколкото в общите условия не е предвиден срок за плащането ѝ, за поставяне на длъжника в забава е необходима покана, каквато не се установи ищецът да е отправил до ответника. С оглед липсата на забава, претенцията за лихва върху таксата ДР е неоснователна.

Относно разноските:

Съгласно чл. 78, ал.1 ГПК, ищцовото дружество има право на разноски съразмерно с уважената част от исковете, като от направени разноски за държавна такса 125 лв., депозит в.л. 350 лв. и юрисконсултско възнаграждение 100 лв., на ищеца се дължат: 203.05 лв. от В. В. и 85.70 лв. от С. Л.. Относно разноските в заповедното производство, дължими са 12.40 лв. от В. В. и 22.36 лв. от С. Л.. На основание чл. 78, ал.3 ГПК и чл. 38, ал. 2 ЗА, на адвокат Виктор Филипов Симеонов се дължат разноски за осъществената в полза на Д. Л. безплатна правна помощ в размер на 400 лв. /защитава се един интерес/.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от „Т. С.” ЕАД, с ЕИК, седалище и адрес на управление гр. С.,, искове с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 79, ал.1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 422 ГПК, вр. чл. 86 ЗЗД, че В. П. В., ЕГН *****, дължи сумите: 166.45 лв. цена на доставена топлинна енергия за периода от 1.5.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва за периода от 23.09.2022г. до изплащане на вземането, 28.34 лв. мораторна лихва за периода от 15.09.2020 г. до 01.09.2022 г., 8.26 лв. цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 1.8.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва за периода от 23.09.2022 г. до изплащането ѝ, за които е издадена заповед

за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 51445/22 г. на СРС, като ОТХВЪРЛЯ изцяло иска за лихва за забава върху главницата за дялово разпределение в размер на 1.68 лв. за периода от 01.10.2019г. до 01.09.2022 г.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от „Т. С.” ЕАД, с ЕИК, седалище и адрес на управление гр. С.,, искове с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 79, ал.1 3ЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 422 ГПК, вр. чл. 86 3ЗД, че С. Г. Л., ЕГН, дължи сумите: 299.16 лв. цена на доставена топлинна енергия за периода от 1.8.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва за периода от 23.09.2022г. до изплащане на вземането, 50.94 лв. мораторна лихва за периода от 15.09.2020г. до 01.09.2022 г., 16.53 лв. цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 1.8.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва за периода от 23.09.2022г. до изплащане на вземането, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 51445/22 г. на СРС, като ОТХВЪРЛЯ исковете за установяване дължимостта на вземанията за: стойност на топлинна енергия за разликата над 299.16 лв. до претендираните 665.81 лв. и за периода 01.05.2019 г. - 31.07.2019 г., мораторна лихва върху нея за разликата над 50.94 лв. до претендираните 113.37 лв., цена на извършена услуга дялово разпределение за разликата над 16.53 лв. до претендираните 33.05 лв. и изцяло иска за лихва за забава върху главницата за дялово разпределение в размер 6.71 лв. за периода от 01.10.2019г. до 01.09.2022 г., ОТХВЪРЛЯ предадените от „Т. С.” ЕАД, с ЕИК, седалище и адрес на управление гр. С.,, искове с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 79, ал.1 3ЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 422 ГПК, вр. чл. 86 3ЗД, срещу Д. П. Л., ЕГН, за признаване дължимостта на сумите 6.45 лв. цена на доставена топлинна енергия за периода 1.5.2019 г.-30.06.2019 г. и 1.68 лв. мораторна лихва върху цената на дялово разпределение за периода 1.10.2019 г.- 1.9.2022 г., за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 51445/22 г. на СРС.

ОСЪЖДА В. П. В., ЕГН, да заплати в полза на „Т. С.” ЕАД, с ЕИК, седалище и адрес на управление гр. С.,, на основание чл. 78, ал.1 ГПК, сумата от 203.05 лв. разноси в исковото производство и сумата от 12.40 лв. разноси в заповедното производство.

ОСЪЖДА С. Г. Л., ЕГН, да заплати в полза на „Т. С.” ЕАД, с ЕИК, седалище и адрес на управление гр. С.,, на основание чл. 78, ал.1 ГПК, сумата от 85.70 лв. разноси в исковото производство и сумата от 22.36 лв. разноси в заповедното производство.

ОСЪЖДА „Т. С.” ЕАД, с ЕИК, седалище и адрес на управление гр. С.,, да заплати в полза на адвокат Виктор Филипов Симеонов, на основание чл. 38, ал.2 ЗА, сумата от 400.00 лв. адвокатско възнаграждение.

Делото е разгледано с участието на трето лице помагач на страната на ищеца „Техем сървисис“ ЕООД.

Решението подлежи на обжалване пред СГС с въззивна жалба в двуседмичен срок от

връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____